

Išpažintis: Dievas, kuris pribėga mus pasitikdamas

Šiomis karantino dienomis, daugumai mūsų labai sunku priėti išpažinties. Tikriausiai dar teks palaukti, kol viskas grįš į savo vėžes. Nepaisant to, Dievas, matydamas mūsų gailestį, tą pačią akimirką pats bėga prie mūsų, laimingas ir patenkintas, kad grįžtame namo.

2020-04-15

Jėzus mato, kad atėjo laikas parodyti, kiek daug Jo Tėvas myli žmones. Jėzus nori juos įvesti į Dangaus prieškambarį ir trokšta dalintis džiaugsmu, kuris apima Dievą kaskart, kai nusidėjėlis nusprendžia grįžti namo. Todėl Jėzus pasakoja palyginimą. Nelengva įsivaizduoti mokinių susijaudinimą ir nuostabą, kai pirmą kartą klausėsi palyginimo apie sūnų palaidūną (plg. *Lk* 15,11-32). Juos turėjo nustebinti neatitikimas tarp jaunėlio įžūlumo ir tėvo meilės, pikta vyriausio sūnaus reakcija.

Šiomis karantino dienomis, daugumai mūsų sunku prieiti išpažinties, dar sunkiau priimti šį sakramentą taip dažnai, kaip mums norėtųsi. Fizinis asmenų judėjimo apribojimas, apsaugant nuo naujų užkrėtimų, verčia neapibrėžtam laikui atidėti dieviško Gailestingumo sakramento priėmimą. Šis prieštaravimas, kurį drauge

išgyvename, padeda mums *augti viduje*: „Taip pat gera prisiminti, kad Viešpats mums leidžia pasišventinti šiomis neužtikrintumo akimirkomis“ [1]. Nežinome, kada ir vėl galėsime eiti išpažinties, bet neturėtume abejoti, kad mūsų Tėvas Dievas, jei kreipiamės į Jį su „susigraudinusia ir atgailaujančia“ širdimi (*Ps 51,19*), visada mums siūlo savo atleidimą, kad ir koks didžiulis bebūtų mūsų silpnumas (plg. *Lk 15,20-24*).

Dovana, kurios nesame verti

Jaunesnysis sūnus pasiilgsta savo namų: „Kiek mano tėvo samdinių apščiai turi duonos, o aš čia mirštu iš bado!“ (*Lk 15,17*). Nors neatrodo, kad jis jaudinasi dėl tėvui sukulto nerimo ir skausmo, vis dėlto nereikalauja atleidimo – kaip tai galėtų daryti? – bet jo maldauja, pasitikėdamas savo tėvo gerumu. Tai – pirmasis jo širdies pokytis.

Mums kartais nutinka kažkas panašaus. Kovojuame, kad reguliariai eitume išpažinties, kuri mūsų sielai daro gera. Puikiai suvokiame, kiek daug gero ir kokį džiaugsmą mums teikia su gailesčiu atlikta išpažintis. Tiesa, kad nemąstome apie ją, kaip teisę prieš Dievą – joku būdu! – niekas neturi teisės į atleidimą. Kaip rašė šv. Bernardas: „Nėra didesnio gailestingumo, kaip atiduoti gyvybę už nuteistuosius mirčiai ir pasmerkimui. Todėl vienintelis mano nuopelnas yra Viešpaties gailestingumas. Nebus mažai nuopelnų, kol jis nenustos buvęs gailestingas“ [2].

Esame tikri, kad viskas yra malonė. Jaučiame poreikį (galbūt net didesnę šiomis dienomis) prašyti Dievo atleidimo, bet ar galvojame apie poveikį, kurį Jam daro mūsų gailestis?

Dievas, kuris bėga mūsų pasitikti

Sūnaus palaidūno širdis dar daug turėjo atrasti. „Tėvas pažino jį iš tolo, labai susigraudino, pribėgo prie jo, puolė ant kaklo ir pabučiavo“ (Lk 15,20). Šv. Josemaria susijaudindavo apmąstydamas šį vaizdą: „Tad kai ir Dievas pribėga prie mūsų, negalime ištylėti, ir kartu su šv. Pauliumi sušunkame: *Abba, Pater!* [3] - "Tėve, mano Tėve!" Nors ir būdamas visatos Kūrėjas, Jis nekreipia dėmesio į skambius titulus ir nepaiso to, kad nesikreipiame į Jį taip, kaip reikalautų Viešpaties didybė“ [4]. Situacijos įstabumas yra ne tik tame, kad tėvas yra neišmatuojamai geras, bet ir tame, kad tėvas tame žmoguje vis tiek mato sūnų, savo mylimą vaiką. Jis ne tik nenori mūsų nubausti, bet nori mus apkabinti ir apipilti bučiniais, šnibždėdamas: „mano sūnau, mano dukra“.

Dievas nelauks, kol mums pavyks tinkamai eiti išpažinties. Tikriausiai dar teks palaukti, kol viskas grįš į

savo vėžes. Nepaisant to, Dievas, matydamas mūsų gailestį, tą pačią akimirką pats bėga prie mūsų, laimingas ir patenkintas, kad grįžtame namo. Todėl neverta daug mąstyti apie savo nuodėmes.

„Vadovaudamiesi Šventosios Dvasios, kuri įtraukia mus į Dievo širdies gilumą, įkvėpimais, verčiau mąstykime apie Viešpaties mylintį gerumą, apie tai, koks Jis geras pats iš savęs. Su psalmininku prašykime džiaugtis Viešpaties gerumu, kontempliuodami ne savo pačių širdis, bet Jo Šventovę, kartu tardami: „Kodėl tu tokia liūdna, mano širdie? Kodėl taip nerimsti krūtinėje? Turėk viltį Dieve!“ [5]

„Padovanok man savo nuodėmes“

Popiežiui Pranciškui patinka pasakoti šią istoriją: „Pamenu ištrauką iš vieno didžio šventojo, Jeronimo, gyvenimo, kuris turėjo labai blogą charakterį ir bandė būti

švelnus, bet tas charakteris... dėl to, kad jis buvo dalmatas, o žmonės iš Dalmatijos – tvirti, jam pavyko nugalėti savo charakterį. Kad tai pasiektų, jis aukojo Viešpačiui daugybę dalykų, daug darbo valandų. Ir klausė Viešpatį: „Ko iš manęs nori?“ – „Man vis dar neatidavei visko.“ – Bet, Viešpatie, daviau Tau tai ir tai...“ – „Dar kai ko trūksta“. – „Ko trūksta?“ – „Atiduok man savo nuodėmes“. Gražu tai girdėti: „Duok man savo nuodėmes, savo silpnumą, o aš už tai tave išgydysiu““ [6].

Mūsų kančia ir liūdesys, kurie kyla tada, kai pasiduodame nuodėmei, Dievui sukelia skausmą. Dėl to, jei grįžtame pas Jį, Jo skausmas aprimsta, mažta ir mūsų sukeltas blogis. Nuodėmės galia ribota, kryžius atėmė jos nuodus: mes išgelbėti, jei esame nuolankūs ir leidžiamės išgelbėjami.

Dažnai galėsime sakyti: „Užtenka ir kelių valandų prabėgusių nuo mano prabudimo, kad išvysčiau, kaip stipriai man stinga meilės ir ištikimybės. Dėl tokio savo elgesio iš tikrųjų gailiuosi, bet neprarandu ramybės. Puolu prieš Dievą ir atvirai apsakau Jam savo būklę. Tuoj pajuntu Jo pagalbą – širdies gilumoje išgirstu Jį lėtai man kartoant: *meus es tu*. Aš žinojau, – ir žinau, koks tu esi. Kelkis ir eik!“ [7]

Per išpažintį išgirstame švelnų ir džiugų Dievo balsą, mums sakantį: „Atleidžiu tau tavo nuodėmes“. Šiomis dienomis mums trūks šių žodžių, bet gerai įsiklausę išgirsime meilų ir švelnų Jėzaus balsą, kuris mus paguodžia.

Geriausia malda

Šv. Josemariai labai patikdavo lyginti atgailos aktus su tuo, ką išmoko iš italų. Kalbėdami apie kavos puodelius jie tvirtina, kad reikia gerti

ne mažiau nei tris ir ne daugiau nei trisdešimt tris: „juo daugiau, tuo geriau!“ [8]

Gailestis yra skausmas, kurį patiriame dėl padarytų nuodėmių. Tradiciškai Bažnyčia atskiria tobulą gailestį nuo netobulo. *Katalikų bažnyčios katekizme* mokoma, kad tobulas gailestis yra skausmas, kuris „kyla dėl to, kad Dievą mylime labiau už viską“ [9]. Kadangi tai yra veiksmas iš Meilės, jis jau yra malonės veikimas ir dėl šios priežasties atleidžia „lengvasias nuodėmes“ ir, be to, juo „gaunamas ir mirtinųjų nuodėmių atleidimas, jei tvirtai pasiryžtama, kai tik bus galimybė, atlikti sakramentinę išpažintį“ [10].

Taip pat yra ir netobulas gailestis, kuris „kyla iš pasibjaurėjimo nuodėme arba iš amžinojo pasmerkimo bei kitų nusidėjėliui gresiančių bausmių baimės“ [11].

Nors šis skausmas nesubrendęs, vis dėlto tai „yra Dievo dovana, Šventosios Dvasios poveikis“ [12], kuris mus paruošia išpažinčiai ir nuodėmių atleidimui, nors pats ir nesuteikia mirtinų nuodėmių atleidimo.

Popiežius Pranciškus tai pabrėžė viename šių dienų pamoksle: „jei nerasi kunigo, pas kurį gali nueiti išpažinties, kalbėk su Dievu, kuris yra tavo Tėvas ir pasakyk Jam tiesą: „Viešpatie, padariau tai, tai ir tai... Atleisk man“, prašyk Jo atleidimo iš visos širdies, atlikdamas gailesčio aktą, ir pažadėk Jam: „išpažintį atliksiu vėliau, bet atleisk man dabar“. Ir iškart sugrįši į Dievo malonės būseną. Tu pats gali prisiartinti, kaip mus moko Katekizmas, prie Viešpaties atleidimo, nors šalia ir nebūtų kunigo. Galvok apie tai: jau laikas! Ir ši akimirka yra tinkama, palanki.

Gera! atlikus gailesčio aktą, mūsų siela vėl taps balta kaip sniegas.“ [13]

Kita vertus, šis sunkumas gali padėti mums melstis už tuos žmones, kuriems norėtume padėti atlikti išpažintį, ar už tuos, kurie dabar yra sudėtingoje situacijoje ir jiems reikia susitaikyti su Dievu. Taip išgyvensime šventųjų bendravimą, kuris teikia tokią didelę pagūdą krikščionims sunkiomis akimirkomis.

* * *

Nors žinome visa tai, kai kuriomis akimirkomis to gali nepakakti, kad į mūsų širdis grįžtų ramybė ir džiaugsmas. Tada ateina laikas kreiptis į mūsų Motiną, kuri savo glamonėmis viską sutvarko: „Tarsi būtų sukilusios visos tavo gyvenimo nuodėmės. Neprarask vilties. Atvirkščiai, šaukis savo Motinos, Šventosios Marijos, pasitikėdamas ir

atsiduodamas kaip vaikas. Ji suteiks ramybę tavo sielai“ [14].

Diego Zalbidea

[1] *Opus Dei prelato laiškas*, 2020 m. kovo 14 d.

[2] Šv. Bernardas, *61 pamokslas*, 3-5.

[3] Rom 8, 15.

[4] *Kristus eina pro šalį*, nr. 64.

[5] Šv. Bernardas, *5 pamokslas*, 4-5.

[6] Pranciškus, *Pamokslas*, 2017 m. liepos 7 d.

[7] *Dievo bičiuliai*, nr. 215.

[8] *Vaga*, nr. 480.

[9] *Katalikų bažnyčios katekizmas*, nr. 1452.

[10] *Ten pat.*

[11] *Katalikų bažnyčios katekizmas*,
nr. 1453.

[12] *Ten pat.*

[13] Pranciškus, *Pamokslas*, 2020 m.
kovo 20 d.

[14] *Kelias*, nr. 498.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/ispazintis-
dievas-kuris-priebega-mus-pasitikdamas/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/ispazintis-dievas-kuris-priebega-mus-pasitikdamas/)
(2025-08-06)